

VAN CONTROLE NAAR OVERGAVE

Hoe een periode van angst en stilstand
Sofie leidde naar geloof, rust en een
nieuw leven met God.

Enkele weken geleden heb ik mijzelf laten dopen in de Evangelische kerk De Levende Hoop in Herentals. Ik ben de eerste in mijn ouderlijk gezin en mijn eigen gezin die zich als volwassene laat dopen en krijg hierbij veel steun en begrip van de mensen rondom mij.

Had je mij een jaar geleden verteld dat ik tot geloof zou komen, gedoopt zou worden en dit artikel zou schrijven - dan had ik het niet geloofd. Echt niet! Ik heb het voorrecht gehad om een vol en kleurrijk leven te leiden - mijn eerste veertig jaar heb ik veel ervaringen mogen opdoen, ik had een succesvolle

groter doel. My puprose zoals we dat vandaag noemen.

Ik wilde ook alles begrijpen: de grote levensvragen, de wereldgebeurtenissen, andere mensen, mijzelf, de dood. Ik zocht antwoorden... overall. Ook spirituele antwoorden, maar niet op de juiste plaats en op de juiste manier. Integendeel — ik raakte alleen maar verder verwijderd van antwoorden.

Ik was er rotsvast van overtuigd - je leven ligt in je eigen handen. Ik kan mezelf wel redden, dacht ik altijd. Wil je iets veranderen? Dan is het aan

*“Ik hoef niets te begrijpen, te analyseren, te controleren, te vrezen... Ik hoef alleen te **zijn**. Zijn dochter te zijn.”*

carrière, een gezin met twee kinderen, een vol sociaal leven... Maar ik vond geen rust. Ik was voortdurend op zoek naar zingeving. Het kon toch niet zijn dat deze wereld met zoveel schoonheid, liefde, pijn en wonderen zomaar bestond? Ik zocht het grotere doel. Mijn

jou. Leven vanuit mijn eigen kracht, dat deed ik vooral. Ik deed mijn best. Ik wilde de beste versie van mezelf zijn - en zoveel mogelijk doen, voelen, zien, proeven, bereiken, ervaren, ... Het gevoel van pas 'echt te leven' lag precies voortdurend achter de volgende

hoek.

Kort na mijn veertigste verjaardag kwam mijn leven plots tot stilstand. Van de ene dag op de andere blokkeerde mijn zenuwstelsel. Ik kon op veel vlakken niet meer functioneren, fysiek maar ook mentaal. Ik bleef maandenlang thuis, want alles was te veel. Mijn

verstand begreep er niets van. Hoe kon dit gebeuren? Ik stond altijd positief en liefdevol in het leven. Door de weerstand kwam er angst. Allesverlammende angst. 'Mijn best doen' hielp niet meer. De enige uitweg was overgave. Ik moest vertrouwen dat het goed zou komen, zonder er zelf nog controle over te hebben. In die kwetsbaarheid werd ik weer klein. Afhankelijk van de mensen rondom mij, mijn man en mijn ouders. In die

kwetsbaarheid moest ik ook vertragen, niets doen.

Een paar maanden later kwam ik opnieuw op spoed terecht, in paniek. Mijn gedachten gingen alle kanten uit, mijn lichaam trilde, alles stond gespannen, mijn ademhaling was kort. Ik wandelde rond in kleine rondjes in een kamer op spoed, verdwaald. En toen... werd het stil. Mijn hoofd werd leeg. Mijn lichaam kalm.

Een zachte stem drukte me op het hart: *"Ik ben bij jou. Ik ga nergens heen."* En opnieuw: *"Ik ben bij jou. Ik ga nergens heen."*

Dagenlang hoorde ik die woorden. En diep van binnen wist ik, zonder twijfel: Het was God. Ik durfde het niet uit te spreken. God? Jezus? Die tegen mij sprak? Was ik gek geworden? Nu weet ik dat God zich vaak openbaart met de woorden "Ik ben..."

En Hij bleef. Hij kwam mij helpen, telkens opnieuw, ook bij latere paniekaanvallen. En enkele maanden later kwam er rust. Een rust die ik nog nooit eerder had gevoeld. En er kwam een honger. Een verlangen naar

Zijn Woord. Ik vroeg mama of zij misschien een Bijbel had liggen en toen ik die naast mijn bed had gelegd, werd ik ernaartoe getrokken, urenlang.

Wat was ik blind daarvoor - hoe kan het zijn dat ik op zoveel plaatsen gezocht had en de Heer niet gezien had? Hij was er wel, trouw en dichtbij. God had mij laten zien dat ik het leven niet zelf hoeft te bepalen, te veranderen of te zoeken. Dat was nooit de bedoeling. Ik hoefde niets te begrijpen, te analyseren, te controleren, te vrezen, ... Ik hoefde alleen te **“zijn”** ... Zijn dochter te zijn. Want al die andere dingen leiden ons af van wat echt is,

zonder dat wij iets moeten doen - en dat is: dat wij vrij zijn, geliefd zijn, veilig zijn door liefde van De Heer.

God weet wat het beste is, Hij draagt wat voor mij te zwaar is. Hij draagt mijn hart. Dat beseft heeft mijn leven totaal veranderd. Ik heb rust gevonden, vrede, maar ook vreugde. Ik vertrouw op Hem met heel mijn hart - want mijn pad ligt in Zijn handen. Mijn job in marketing heb ik achter mij gelaten en richt mij nu op lesgeven in het secundair onderwijs en op schrijven.

Ik heb getwijfeld of ik deze roeping wel waard ben. Het

offer van Jezus voelt zo groot, zijn liefde zo groot... groter dan wat ik ooit zou kunnen verdienen. Maar wie ben ik om dit niet aan te nemen? Ik ben een kind van God. Wanneer ik dat aanvaard, kan ik Hem met heel mijn hart liefhebben en al mijn naasten want ik voel mij diep geliefd. Zijn Liefde is de bron van alles.

Er zullen zeker nog moeilijke momenten komen. Er zal angst zijn, pijn en onzekerheid. Maar vandaag weet ik: ik hoef het niet alleen te dragen.

Sofie Smolders

